

Küçük Koalanın Sorusu

Çınar BİBER

Küçük Koalanın Sorusu

Çınar BİBER

Yemyeşil, uzun bir ormanda, Kip adında küçük bir koala bir okalıptüs ağacının dallarında yükseklerde yaşırdı. Güneş ışığı yumuşak gri tüylerinde benekli desenler oluşturur, kocaman kara gözleri bir yaprağı çiğnerken yavaşça kırışırdı. Pofuduk yuvarlak kulakları ormanın seslerini dinlemek için dönerdi. Kip yuvasını çok severdi ama son zamanlarda küçük bir soru aklını gıdıklamaya başlamıştı.

Kip kendi ağacından bir yaprak kemirdi. Taze ve naneli bir tadı vardı. Sonra yan komşu ağaçtan bir yaprak denedi. Bal gibi tatlıydı! Kip'in geniş kara burnu şaşkınlıkla seğirdi. İki yaprağa baktı, her biri minik patilerinden birinde. Görünüşleri aynıydı ama tatları çok farklıydı. Neden? Soru kafasında küçük bir arı gibi vızıldadı.

Tam o sırada Pip adında bir keseli sıçan gövdeden aşağı koştu. Pip'in sıcak kahverengimsi gri tüyleri tırmanmaktan dağılmıştı ve uzun, pembe uçlu kuyruğu bir dala dolanmıştı. Yaprak toplamak için küçük mavi bir sırt çantası taşıyordu. "Ne düşünüyorsun, Kip?" diye sordu Pip, parlak kehribar gözleri pırıldayarak. Kip iki yaprağı kaldırdı. "Neden tatları farklı?" diye merak etti.

Pip'in sivri pembe burnu kıpırdadı. "Harika bir soru!" dedi. "Hadi öğrenelim!" Mavi sırt çantasını açtı ve minik bir defter çıkardı. "Farklı ağaçlardan yapraklar toplayıp karşılaştırabiliriz." Kip'in kocaman kara gözleri heyecanla büyüdü. Yeşil atkısını biraz daha sıkı bağladı. "Gerçekten mi? Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu. "Elbette!" dedi Pip. "Macereler sorularla başlar!"

İki arkadaş ormanda yola koyuldu. Pip önden gidiyordu, tırmanırken kuyruğu sallanıyordu. İnce, uzun yapraklı bir ağaçta durdular. Kip birini kokladı. "Bu limon gibi kokuyor!" dedi. Pip defterine yazdı. Sonra yuvarlak, gümüşü yapraklı bir ağaç buldular. "Bunlar yumuşak," dedi Kip, birini yanağına sürterek. "Ve biraz çay gibi tadıyor," diye ekledi, dikkatlice kemirerek.

Sonra geniş, düz yapraklı bir ağaç keşfettiler. Kip bir ısırık aldı. "Ööö!" dedi, komik bir yüz yaparak. "Bu acı!" Pip güldü. "En azından biliyoruz!" dedi ve not etti. Daha ileri yürüdüler ve minicik, ince yapraklı bir ağaç buldular. "Bunlar çıtır çıtır ve baharatlı!" diye haykırdı Kip. Her ağaç farklıydı ve her yaprağın kendine özgü bir tadı vardı. Kip'in sorusu harika bir keşfe dönüşüyordu.

Keşfederken Kip başka bir şey fark etti. Ağaçlar farklı yerlerde büyüyordu. Bazıları güneşli yerleri severdi, bazıları gölgeyi. "Belki güneş ışığı tadı değiştiriyordur?" diye merak etti Kip. Pip düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ya da toprak, ya da yağmur," dedi. "Kesin olarak bilemeyiz ama sormaya devam edebiliriz!" Kip içinde sıcak bir parıltı hissetti. Soru sormak eğlenceliydi, özellikle bir arkadaşla.

Yanlarından geçen dost canlısı bir kelebekle karşılaştılar. "Deredeki yaprakları denediniz mi?" diye sordu. "Ekstra tatlıdır!" Kip ve Pip birbirlerine baktılar. "Hadi gidelim!" dediler birlikte. Kelebeği dereye kadar takip ettiler, ağaçlar suyun üzerine eğiliyordu. Kip bir yaprak denedi. "Mmm! Şeker gibi!" dedi. Pip onu koleksiyonlarına ekledi.

Bu arada Pip'in mavi sırt çantası yapraklarla dolmuştu. "Ne çok çeşidimiz var!" dedi Pip. "Ama hâlâ neden farklı tattıklarını bilmiyoruz." Kip aldırmadı. Zaten çok şey öğrenmişti. "Belki her şeyi bilmemize gerek yok," dedi. "Belki farklı tatların tadını çıkarmak yeterlidir." Pip gülümsedi. "Haklısın. Ama yine de keşfetmeye devam edelim!"

Ağaç tepelerine daha yükseğe tırmandılar, yapraklar orada yüksek ve tazeydi. Kip'in pofuduk kulakları dallara sürtündü ve yeşil atkısı esintide dalgalandı. "Bak!" diye işaret etti Pip. "Yaprakları renk değiştiren bir ağaç!" Kip birini tattı. "Önce naneli, sonra tatlı!" dedi. "Bu inanılmaz!" Pip not etti. "Bu orman sürprizlerle dolu!"

Aniden Kip'in aklına bir fikir geldi. "Pip, hadi bir yaprak haritası yapalım!" dedi. "Hangi ağacın nasıl tattığını gösterebiliriz!" Pip'in kehribar gözleri parladı. "Ne harika bir fikir!" Yapraklarını düz bir kayanın üzerine yaydılar. Pip ormanın haritasını çizdi ve her yaprağı buldukları yere yerleştirdiler. Harita rengarenk ve notlarla doluydu.

Diğer hayvanlar görmek için etraflarına toplandı. Küçük bir kuş cıvıladı: "Yardım edebilir miyiz?" Kısa sürede tavşanlar, sincaplar ve hatta utangaç bir kaplumbağa kendi yaprak keşiflerini ekledi. Kip ve Pip'in haritası büyüdü ve güzelleşti. Herkesin soruları vardı ve herkes yeni bir şey öğreniyordu. Orman kocaman bir kâşif ekibi gibi hissettiriyordu.

Güneş batmaya başlarken Kip haritaya baktı. "Tek bir soruyla başladık," dedi, "ve şimdi koca bir tat haritamız var!" Pip başını salladı. "Soruların yaptığı budur," dedi. "Hiç beklemediğin keşiflere götürürler." Kip gülümsedi. "Sorduğum için memnunum," dedi. "Ve bana yardım ettiğin için memnunum, Pip."

Pip haritayı dikkatlice mavi sırt çantasına koydu. "Yarın daha fazlasını ekleyebiliriz," dedi. "Henüz denemediğimiz ağaçlar var!" Kip esnedi. Uzun ve heyecanlı bir gün olmuştu. "Sabırsızlanıyorum," dedi. "Ama önce bir şekerleme." Yumuşak bir dala kıvrıldı, yeşil atkısı çenesinin altına sokulmuştu. Pip kuyruğunu bir dala doladı ve o da gözlerini kapadı.

Eve döndüğünde Kip annesine yaprak haritasını anlattı. "Görüyorsun ya," dedi annesi, "her ağaç biraz farklıdır, tıpkı her koalanın farklı olduğu gibi." Kip başını salladı. "Ve her soru bir maceranın anahtarıdır," dedi. Annesi ona sarıldı. "Her zaman sormaya devam et, benim meraklı küçük koalam." Kip söz verdi.

O günden sonra Kip ve Pip fırsat buldukça ormanı keşfettiler. Yeni yapraklar tattılar, yeni haritalar çizdiler ve yeni arkadaşlar edindiler. Ve Kip her bir şeyi merak ettiğinde hatırladı: sorular keşiflere yol açar. Bu yüzden sormayı hiç bırakmadı. Ve orman, sayısız ağacı ve yaprağıyla, her zaman yeni bir cevap hazır bekletiyordu.